

Budapest, 1888. október 25. – Budapest, 1967. május 18.

Apja szíjgyártómester volt. Miután leérettségizett, 1907-ben, a Postatakarékpénztárban kapott díjnoki állást. Egyidejűleg két évig jogi tanulmányokat is folytatott. 1916-ban a polgári ellenzékhez csatlakozva vett részt a háborúellenes tüntetéseken és a közalkalmazottak első szervezeteinek megalakításában. Ez időben munkatársa volt a Világ című polgári radikális napilapnak is. 1917-ben belépett a Magyarországi Szociáldemokrata Pártba. 1918 tavaszán – a posta-takarékpénztári sztrájkban való részvétele miatt – behívták katonának és kivítették a frontra. Az őszirózsás forradalom győzelme után kezdeményezte a Magyarországi Közalkalmazottak Országos Szövetségének a létrehozását. Előbb az érdekképviselő titkára, majd 1918. decembertől főtitkára lett. 1919. február 26-ától Szabolcs vármegye kormánybiztos-főispánja, a Tanácsköztársaság alatt a direktórium elnöke és a Belügyi Népbiztosság munkatársa. 1919 őszén öt év fegyházra és tíz év hivatalvesztésre ítélték. Két év letöltése után kegyelmet kapott. 1921. augusztus 14-i szabadulása után magánalkalmazott, vállalati cégvezető Budapesten, és újra bekapcsolódott a mozgalmi életbe. A magánalkalmazottak szakszervezetében vezetőségi tag, tanított az MSZDP és a Szakszervezeti tanács által fenntartott munkásfőiskolán. Különböző protestáns szervezetek vezetőségeiben is dolgozott. 1941-ben, amikor mint póttagot a budapesti törvényhatósági bizottság be akarta hívni a zsidó származású tagok helyére, ezt visszautasította. 1942-ben büntetőjogilag eltörölték a Tanácsköztársaságban való részvételéért kapott büntetését.

Az Ideiglenes Nemzetgyűlés tagja 1945. júniusától, majd a Szabolcs-Szatmár választókerületben az SZDP nemzetgyűlési képviselője 1945. november 4-étől, a Magyar Függetlenségi Népfront országos listájáról 1949. május 15-én került be a törvényhozásba. 1945. június 24-én a Dunántúlról választották képviselővé az Ideiglenes Nemzetgyűlésbe. 1945. november 23-tól 1948. február 13-ig a Belügyminisztérium adminisztratív államtitkára, ezután 1948. december 15-ig a Honvédelmi Minisztériumban politikai államtitkár. A következő évben az Állami Határügyi Bizottság s a Csehszlovák–Magyar Határügyi Kormánybizottság elnöki tisztét bízták rá. 1950-ben nyugállományba vonult. 1948-ban tagja volt az állam és az egyházak szétválasztását végző bizottságnak. 1945-től a budapest–fasori egyházközség presbitere, 1949-ben az MDP megbízásából elvállalta a Duna-melléki Református Egyházkerület főgondnokságát s az egyetemes konvent világi elnökségét, amelyet 1954-ig látott el. 1956 novemberében belépett az MSZMP-be, vezetőségi tagként dolgozott alapszervezetében.